

Espai d'Art

Miquela Nicolau

Jaume Gual
Jesús Goytia

Espai d'Art

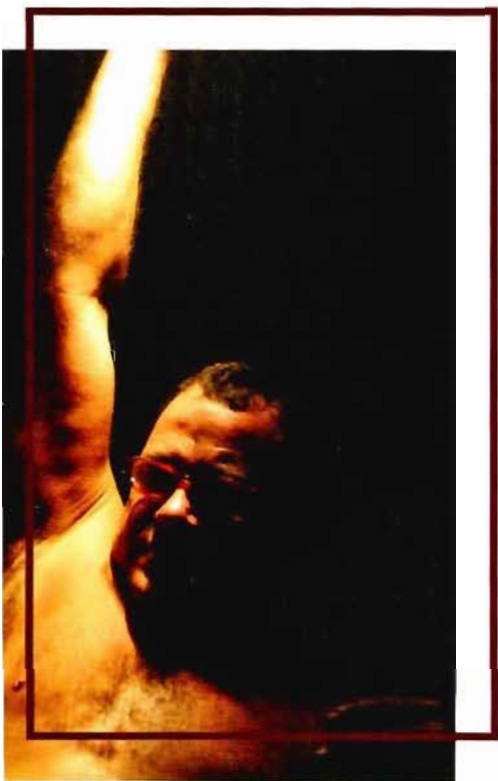

Miquela Nicolau

Jaume Canet
Jesús Coyto

del 18 d'agost a l'1 d'octubre de 2006

Jaume Canet

Taula

Ferro forjat i soldadura
73 x 180 x 90 cm

Figuera

Ferro forjat i soldadura
49 x 69 x 5 cm

Plat amb figues de moro

Ferro forjat i soldadura

10 x 26 x 26 cm

Plat amb espines de peix

Ferro forjat i soldadura

6 x 23 x 23 cm

Plat amb pera, pebre coent i figa

Ferro forjat i soldadura

10 x 23 x 23 cm

Brot

Ferro forjat i soldadura
4 x 32 x 20 cm

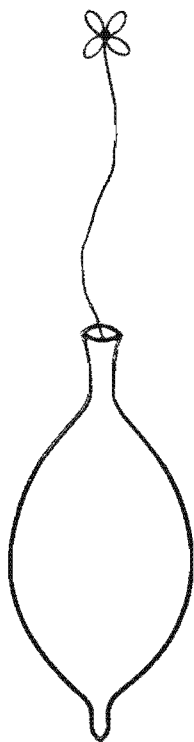

Figuera de moro
Ferro forjat i soldadura
109 x 67 x 57 cm

Canet na es despulla de bades ni es representa. Qui pinta amb ferro té ganes d'immortalitat, com aquell que feu una marededéu de corona entalxada, agenollada damunt una lortada de llauna, que fou Trofeu pel Disc Català de l'any de Ràdio 4 de Catalunya que té na Marina Rossell i mirà encortat en Vázquez Montalbán.

N'Estaca duu un davantal de cuir, com els medievals i els ferrers de la forja saturnal que hi havia a cal metge Timpano del carrer Major que sempre m'encortà. Els davantals de pell girada i pelada dels aliments salven el cos d'esser foradat per estels de fusa fora òrbita, els degotissos d'estàtues que ploren la claror total o de les esquerdes que fan cecs els humans.

Pensar quan s'esdevé el dibuix al plec del cervell i l'instint. En desordre, sense planell ni mercader. Ell té pressa, sempre. Té al cap els cops, l'ordre del pasdoble d'enterrament que s'escau per a treure formes.

Aquest faune valent i sense manies a l'hora d'escandalitzar amb la vida i l'obra, mira el guix, entra dins la flama i toca el nervi que immobilitza l'ànima dels treballs, escultures, objectes, dissenys, útils i cornucòpies.

Ara que de tot en fa més de 20 anys, s'ha fet un mascle nou.

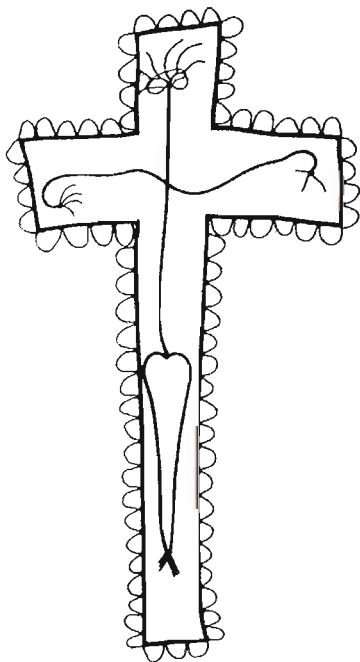
L'artista ferrer que no renega de l'art salvatge ni de la tradició vol ser qualcú i ja ho és perquè hi viu sense penitències ni va venal. No té operaris, per fer-li models ampliats, combat contra el temps, juga.

A ca n'Estaca Canet corr per l'aire l'impossible i en sent el broil de la fusa i s'alena fumant com la carbonissa que segurament fugia de les locomotores de western i del tren perdut de la vila. Crec. Cau el mall i comença urgent i breu la música amable que òbviament és metàl·lica. L'actor nom Jaume Canet i és de Felanitx i maneja el combat. Suara fa giscar el disc que amolla espines, sovint fa llum blanca que cega quan salda elèctric com un astronaute amb pantalla a la cara. Tallar i soldar, forjar i conlegir. Res no és mecànic. S'escau la mirada, sobre l'invent, l'enginy.

Als entorns de la botiga de ca n'Estaca del carrer de Ses Eres, sonava el mall com un batall de campana d'ofici, n'Eloi, a cals ferrers 'Llonga', en Biel i en Pedro, mestres artesans que feren la mar i els peixos de ferro, en bandolats, panys i làmpades. El primer adesiara forçava la màgia i treia caragolets amb closques i banyes i avançava escultures treballades amb manya i sentit. A prop del fosc taller, a prop de la timba de ca n'Usola on es jugaven els sentits, el pare d'en Jaume, en Pere Estaca, pintava i conlegia rajoles hidràuliques a can Porro. Sa mare, Miquela, era botiguera. Tots dos se li moriren aviat. Ell és tot ell i és també el seu art, la provocació entotsolada dels combats, l'anar i venir, la dèria caporruda d'un exmosso ferreret de 'can Quietano' que trobà en el gisc del tall i la música del ferro els paranyes màgics per fer mirar i no demanar què.

Una mica més amunt, davant ca ses Monges de la Trinitat, davall l'araucària icònica, l'arbre de pisos de can Tecó, les bisties de quatre cames que també bramulen feien coa i alçaven les potes per ferrar-se. El ferrer Ignasi vinclava ferradures i quan assajava les noves sabates el rogent cremava l'ungla morta de cavall. Les flaires de cendra de la incineració perfumaven amb una flaire estranyament captivadora.

Jaume Canet, sense dir res, ha estat amb una de les seves peces portada de la crònica de l'escultura contemporània de les Illes Balears, llibre de na Magdalena Brotons. Ha fet la portada d'un llibre de poesia de Calvià d'en Daniel Martínez Ten (*L'esguard de les paraules*) i il·lustrà la traducció d'Arnau Pons de *El bestiar d'Apollinaire*.

La colla d'artistes no sé si fan generacions per veïnatge i complicitat. Però als entorns del taller estudi d'en Jaume he vist molts el poeta n'Arnau Pons de 'na Fioleta', molt sovint l'esquiú pintor Joume Prohens 'Cabestre', fa més també en Rafel Joan 'Magarala', en Pere Bennàssar 'Galarí', Pedrito Bennàssar de ses Guixeres. Passava pel carrer en Francisco Forteza 'Marieta' com unaombra amb les ulleres fosques i la senalleta de can Rosa per amagar-se i pintar fixo i copiar amb gruix a un casetó que ara parla àrab.

El dringar metall-contra metall del mall que no s'esquinça. Ara xiula el sebellí misteriós i solitari a la nit... s'escarr per la calor i la nit el vent tranquil amb l'olor de *galán de noche*. Aquell corral que tenia un porc i una somera que bramulavo.

Un gall solista trenca la barda nit i borda histèric una cusseta i respon autoritari el lladruc inquiet d'un caçador amb talent. Bramen els ases que xerren. És un altre món reclòs als carrals veïnats amb esclat del verd d'estiu dels ginjolers.

L'organització del caos. Les gallines les pintava 'Cabestre', una fa la música que escaina i cova. Tornen el temps de les dues sense aturall i el gemec de la serra mecànica. La serment fa roïm, vi i caliu, i si la mata encesa o escrita va al fagueró, se l'ofega el ventre calent i no respira la siïja menuda, es fa carbonissa, que fa calor i serveix per o pintor dolç, guixar negatiu. Val per a estampar el traç i la signatura com un fúmeral a cap a vall, adesiara rupestre, al sòtil de la història del món confegida dins una cava.

El corbó, ve d'una mina, era una resta d'un basc arbre anegat i enclòs als soterranis del trespol rodà de la terra davall milions de patiment ignorat. I les pedres que donen i de les que trien el ferro són llunyanes d'una altra veta forta d'ex-natura viva a pressió enterrada.

El ferro era com una pedra. Tot no és res, fum, fre. Ni els cans s'inflen ni volen, ni van a missa i ni els embalsamen. El Co-net, va a lloure, en desfílada, son estimot quissonet de bicicleta, coix i recossit.

Un jugador no té irònic vocació de fer el ferro i la planxa de valles i calars, una joguina amb sentit o contradicció.

Si fas maniquí de moda cercaria fer vídeos, *performances*, fotografies o quadres en sèrie circular emperò ho triat anar a contra vent, despullant de conveniències, amb la sàlida maduresa.

No intenta ni inventa, trava. Fa tossir i queixar-se el mineral que no té unglà.

Andreu Manresa

(Fet entre Ciutat, Barcelona, Avinyó i altrament Felanitx, per Santa Margalida 2006)

Neix a Felanitx, Mallorca, l'any 1966.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 2006 Arbres. Casa de Salvador Pastor. Felanitx
- 2005 Més arbres. Fundació Àngels Planells. Blanes. Girona
- 2004 Arbres. Casa de Cultura. Felanitx
- 2000 Talment Tal Qual. Es Gurugú. Felanitx
- 1993 Hermita de Sant Blai. Campos
- 1992 Torre de ses Punes. Manacor
- 1991 Call Vermell. Felanitx
- 1986 Ferros a baix de l'església. Felanitx
Celler d'Art Salvatgí Serrano. Blanes. Girona

- 1988 El temps i l'art. Felanitx
Intervencions escultòriques a diversos locals de Blanes.
Girona
- 1987 Instal·lació al Parc de la Mar. Palma de Mallorca
Camins II. Fundació La Caixa de Barcelona. Girona
- 1984 Premi concurs de diseny Ciutat de Palma. Mallorca
- 1983 Bar Mil i Un. Felanitx

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

- 2006 Espai d'Art Miquela Nicolau. Felanitx
- 2005 Addaya Centre d'Art Contemporani. Alaró
O d'oxigen. Cas Pellers. Binissalem
Escultura contemporània de les illes Balears. Torre dels
Enagistes. Manacor. Itinerant Illes Balears, Barcelona
Orf Seitenblicke. Kunstkanzlei. Viena. Àustria
- 2004 Art emergent II. Torre de ses Punes. Manacor. Itinerant
Illes Balears, Barcelona
- 2003 Sitzen-ist Zen, Zen ist Inzest. Sala Kunstkanzlei. Viena.
Àustria
- 2002 Centre cultural Can Oms. Petra
Hermita de Sant Blai. Campos
Galeria Espai. Cas Concos. Felanitx
Mostra escultòrica Revista D.P. Palma de Mallorca
V Mostra d'escultura. Santa Maria del Camí
- 2001 Cayendo del cuadro. Sala Kunstkanzlei. Viena. Àustria
El erotismo en la plástica de Mallorca. Auditori Sa
Màniga. Cala Millor. Itinerant Illes Balears, Barcelona
- 2000 En projecte (V). Torre de Ses Punes. Manacor. Itinerant
Illes Balears, Barcelona
Galeria es Porxo. Campos
- 1998 Sala Pelaires. Palma de Mallorca
Galeria Quassars. Manacor
Es Gurugú. Felanitx
- 1997 Església vella de Calonge. Santanyí
- 1995 Galeria Joanna Kunstmann. Cas Concos. Felanitx
- 1993 Bar Els Tamarells. Portocolom
En tres dimensions. Torre dels Enagistes. Manacor
- 1990 Intervenció escultòrica Bar Distrito. Palma de Mallorca